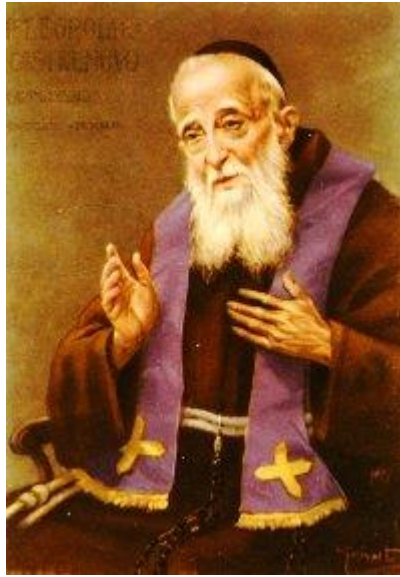

Sv. Leopold Bogdan Mandić

Redovnik-kapucin, svećenik i ispovjednik
Zaštitnik braće kapucina u Hrvatskoj

Rodio se 12. svibnja 1866. u Herceg Novom. Njegovi roditelji, otac Petar Antun Mandić i majka Dragica (Karla) rođ. Carević, na krštenju (13. 6. 1866.) su mu dali ime **Bogdan Ivan**.

Od rane mladosti odlikovao se uzornim vladanjem i ljubavlju pa je odlučio postati redovnikom. Ušao je u Kapucinsko sjemenište u Udinama (16. 11. 1882.). a već 2. svibnja 1884. primljen je u novicijat u Bassau. Po ondašnjem redovničkom običaju, prilikom stupanja u novicijat i oblačenja redovničkog odijela, u znak '**novog života**' poglavari mu dodjeljuju i novo ime: LEOPOLD. Prve redovničke zavjete položio je 4. svibnja 1885. Nakon novicijata odlazi na studij filozofije u Padovu, gdje 20. listopada 1888. polaže svečane (doživotne) zavjete. Teologiju je studirao u Veneciji gdje biva i ređen za svećenika (20. 9. 1890.).

Već u najranijim godinama Leopold Bogdan Mandić osjetio je želju da radi na kršćanskom jedinstvu, posebno na jedinstvu između Istočne i Zapadne Crkve, kod čega je osobito mislio na crkveno jedinstvo slavenskih naroda. Zato je odmah nakon svećeničkog ređenja zamolio redovničke poglavare da ga pošalju u domovinu kako bi se mogao posvetiti radu oko jedinstva, jer je to smatrao svojim osobitim pozivom koji mu je Bog namijenio. Poglavari nisu udovoljili njegovoj želji; on se podložio njihovoj odluci i sav se predao apostolatu izmirenja ljudi s Bogom, **ispovijedanju**.

Kao mladi svećenik u početku je djelovao u raznim samostanima, gdje se uvijek u duhu sv. Oca Franje rado primao svakog posla. Jedno vrijeme je djelovao i u hrvatskim krajevima, i to kao poglavar (gardijan) samostana Gospe od Zdravlja u Zadru, a oko godinu dana (1905.-1906.) u Koprju. Svega nekoliko dana tijekom 1923. godine djelovao je i u Rijeci. Ipak najduže boravi u Padovi (od 1906. pa do smrti 1942.)

Kad je uvidio da se neće moći posvetiti aktivnom radu za crkveno jedinstvo i spoznao da je njegovo poslanje da svoj život posveti radu za duše u ispovjedaonici. Vrlo brzo je njegova ispovjedaonica bila opsjednuta ljudima

svakodnevno po deset, pa i više sati; i tako kroz gotovo 40 godina! A ljudi i pokornici dolazili su ne samo iz Padove i njezine okolice, nego i iz drugih udaljenih mjesta Italije. K njemu su na ispovijed hrlili ljudi različitog društvenog statusa: od sveučilišnih profesora i biskupa do seljaka; od visokih oficira do radnika i domaćica. Svećenici, industrijalci, trgovci, svi su strpljivo čekali svoj trenutak za izmirenjem s Bogom i ljudima.

Leopoldov duhovni život i rad nalazio je svoje žarište i izvorište u Euharistiji, a osobitom sinovskom ljubavlju prema Bezgrešnoj koju je nazivao svojim "*Gospodaricom*". Po naravi je bio nagao, u mladim je danima znao ponekad planuti, ali se poniznom upornošću borio protiv svoje prirode i uz duhovni napor uspio je postići takvu skromnu blagost da su ga neki čak smatrali i previše blagim, a pogotovo u ispovjedaonici. Bio je i veliki ljubitelj prijateljstva sa svim ljudima, pa su ga mnogi već za života, a osobito poslije smrti, počeli smatrati svecem i pomoćnikom obitelji u njezinim potrebama i nevoljama.

Kad je iscrpljen ispovjedničkom službom i bolešću 30. srpnja 1942. preminuo u Padovi, vjerni ga je narod sa svoje strane odmah proglasio svecem. Njegovo se štovanje munjevitom brzinom proširilo po svim zemljama i kontinentima. U našoj domovini Hrvatskoj njegovo štovanje počeo je najprije širiti kardinal bl. Alojzije Stepinac.

Mrtvo tijelo fra Leopolda kroz 21 godinu počivalo je na gradskom groblju u Padovi, a onda je 19. rujna 1963. preneseno u kapucinsku samostansku crkvu sv. Križa u Padovi. Kada su pregledani njegovi posmrtni ostaci u toku postupka za proglašenje blaženim, njegovo je tijelo pronađeno netaknuto, neraspadnuto u svim svojim dijelovima, a takvo je i sada.

Crkvene vlasti su 16. siječnja 1946. otvorile proces za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Cijeli postupak je zaključen 20. ožujka 1952. Blaženim ga je proglasio papa Pavao VI. na trgu pred bazilikom sv. Petra u Rimu 2. svibnja 1976.

Generalni postulator Kapucinskog reda 4. srpnja 1977. uputio je **Zboru za proglašenje svetaca** molbu da se nastavi s postupkom i za Leopoldovo proglašenje svetim. U godini 1980.-1981. u Trentu su obavljena ispitivanja u vezi s čudom ozdravljenja Elizabete Ponzolotto, a koje je predloženo u apostolskom postupku za njegovo proglašenje svetim. Nakon što je papinski liječnički savjet potvrdio velikom većinom glasova da se ozdravljenje gospođe Ponzolotto ne može protumačiti medicinskim putem, uslijedila je objava dekreta tadašnjeg pape Ivana Pavla II. o dokazanom čudu i da se dogodilo na zagovor sv. Leopolda. *Isti sveti papa Ivan Pavao II. svečano je proglasio Leopolda svetim 16. listopada 1983.*